

בגללה

בורה מיכאל

בתיה מחפוד
אשתו של
האסיר הנמלט
מיכאל מחפוד

מכבלי תל-מונד

צריך להיזהר, זה המפרווקטורים של מגי דליהשמירה. הצלחתי, ומצאתי את עצמי על הכביש. עצרתי מוגית והסתלקתי משם. שילבתי את הידיים על החזה, וככה הסתרתי מהנהג את בגדי האסירים שלי. כשהגעתי, הלי וואתי שם כסף ושילמתי לנהג. עד כאן, סיפורו של האסיר הנמלט.

לא להסתבך בפשע. אז נקמו בי. למרות האימים, הלכתי להתלונן. ביי קשתי מהקצין התורן להביא אותי למנהל הכלא להגיש תלונה. במשך חמישה חודשי שים לא מילאו את בקשתי. אבל את כל זה הייתי יכול עוד לסבול איכשהו. מה שהרס אותי, זה שלא נתנו לי להתראות עם אשתי. כשלא יכולתי לסבול את זה יותר, החלטתי לברוח. בלי לחשוב כמה שזה יעלה לי. העיקר להיפגש עם בתיה.

כנראה שהגורל של ההיכרות שלנו הוא כזה. כשהיכרנו בפעם הראשונה, לפני שנתיים, נמשכה ההיכרות שלנו רק שבוע חודשים נפגשנו מחדש. אבל מאז, לא נפיי רדנו יותר — עד שנעצרתי. ביום חמישי שעבר חזרתי לתל-מונד מכלא רמלה. ברמלה הייתי שבוע. לקחו

פגישה הוכנה לפי כל כללי הקוני ספירציה. כאשר נפגשו, לבסוף, שלי שתי הגברים והאשה בבית-קפה תל-אביב, בבוקר יום הראשון השבוע. היה זה לאחר שכל הצדדים היו משוכנעים שהמשטרה לא עלתה על עקבותיהם. הצעיר השחרתי, לבוש חולצת פולו כחולה, שהיה במרכז התעניינותם של

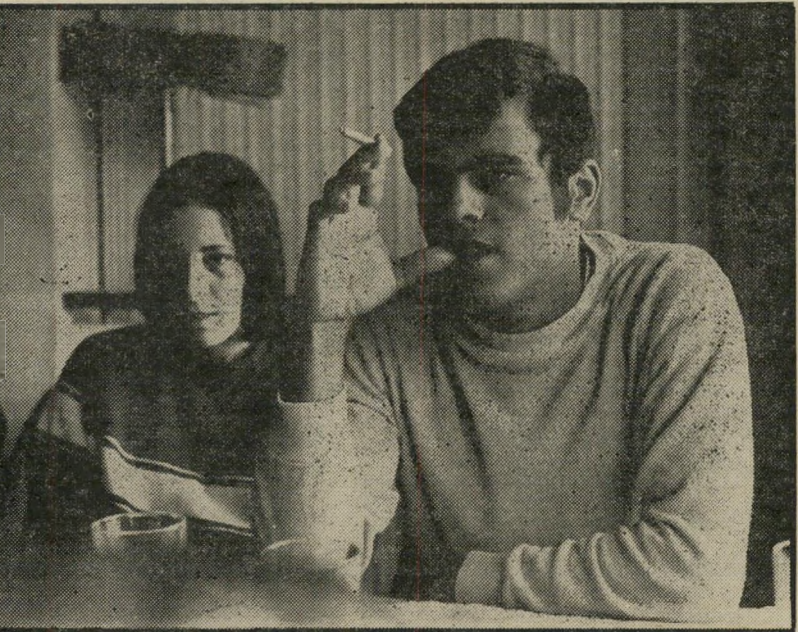
פי החוק, יש לי זכות לראות אותו פעם בשבועיים, השמיעה בתיה את קולה לראשונה. אבל החוק לחוד, והמצאות לחוד. כשבאתי לתל-מונד, אמרו לי שעומדים להעביר אותו לכלא רמלה, ובגלל זה אני לא יכולה לראות אותו. שאלתי למה, מה הקשר,

באותו יום חמישי עבדתי מחוץ לבית-הסוהר, באיזור התעשייה של תל-מונד. נשארתי בשטח, אחרי שהאסירים חזרו לי כלא בסוף העבודה. טיפסתי על הגג של אגף מסויים, וחיכיתי עד הלילה. כלילה ירדתי, עברתי את שתי הגדרות של תל-מונד. לא חשוב איך, כל מה שהייתי

כתב "העולם הזה" נפגש עם אסיר נמלט שהמשטרה מחפשת אחריו

אותי לשם לרגל העירעור שהגשתי לבית המשפט העליון. אחרי השבוע הזה ברמלה, הייתי מיואש לגמרי. במשך כל השבוע הזה, החזיקו אותי, יחד עם עוד שבעה אסירים אחרים, בתא של שני מטר על שניים. אתה יכול לתאר לעצמך — שמונה אנשים בחדר של ארבע מטר מרובע? מיסות לא היו שם. ישנו וישבנו עד הריצפה ועל שמיכות. הי שירותים היו בתוך התא. היינו כמו סרי דינים מלוכלכים בקופסה מלוכלכת. ככה החזיקו אותנו שבוע שלם.

האחרים, נראה רגוע ושלי, כיאה לצעיר חסר-דאגות המבלה בוקר שטוף-שמש ב"בית-קפה. תסרוקת המסודרת, עם השביל המדוייק כמו ילד טוב, הגבירה רושם זה. "שמי מיכאל מחפוד", הציג הצעיר את עצמו. "אני אסיר בורה מכלא תל-מונד, והמשטרה מחפשת אחרי ברגע זה." לאחר מכן, הצביע על הצעירה היפהפיה שישבה לצידו: "וזאת אשתי, בתיה". מדרווח כתב, "העולם הזה" מרי פל זוזר — הגבר השני באותה פגישה:

מיכאל מחפוד, האסיר הנמלט, ואשתו בתיה, בעת הפגישה החשאית עם כתב "העולם הזה", שנערכה ביום הראשון השבוע בבית-קפה תל-אביב. השתתף בפגישה גם סניגורו שר האסיר, עו"ד חיים מישגב. "ברחתי מהכלא כדי לראות את בתיה", אמר מיכאל.

העברתי קודם בתל-מונד, שבר אותי לגמרי. בתל-מונד גנבו לי את החפצים האישיים. נשארתי בלי סדינים, מגבת, אפילו מברשת שיניים. קצין אחד ביקש ממני לעזור לו באיזה עבודה באגף-הנוער של הכלא. במקום תודה, דפקו אותי: כשר עשיתי בשבילו את העבודה הזאת, חילקו בבית-הסוהר סוודרים לאסירים. בגלל שלא הייתי במקום, הפסדתי. במשך כמה שבועות הייתי רועד מקור, עד שנתנו לי בסוף סוודר. לא רק מקור סבלתי — גם מחום. לילה אחד שרפו לי את היד. כשהייתי יושן, שפכו לי בנוזל על היד, והדליקו גפרור. אחרי-כך איימו עלי שאם אתלונן, יספלו בי ברצינות. הסיבה הייתה, שבתל-מונד כל אסיר צריך להיות שייך לחבורה. האסירים מאוריי גנים שם לפי חבורות — בתיים, יפו, ועוד. אני לא רציתי להצטרף לאף קבוצה. רצתי לגמור את העונש שלי ולחזור לאשתי,

קשה היה להדביק מיכאל מחפוד את הדמות של אסיר נמלט. אך קשה שבעתים היה להדביק לאשתו את דמותה של אשתו של אסיר נמלט. נמוכת קומה, בעלת פנים מקסימים, הופעה נעימה ושקטה, נרי אה היה בבור עד כמה היא אוהבת אותו. היא בת 20, תלמידה שנה ב' במידרשת הנוער בשדה-בוקר. הוא בן 18 וחצי. היא ממוצא אשכנזי, הוא ממוצא תימני. זוג מקסים יותר, קשה למצוא."

אסיר הנמלט העיף מכתב ב"גבר השלישי בחבורה — סניגור, עורכי-הדין חיים מישגב — ופתח בספורו: ברחתי מתל-מונד ביום חמישי האחרון. הרגשתי שאם אני לא בורח — אני הולך ומתאבד. לא יכולתי להחזיק מעמד יותר. הכל בגלל שלא הירשו לי לראות את אשתי. הייתי מוכרח לראות אותה. לא יכולתי בלי זה. התחתנו לפני חודשיים. אני הייתי אז כבר עצור, וקיבלתי חופשה של שמונה שעות בשביל להתחתן.